

אכתקווק ארותי

העורך הראשי ניפנף מולי בלוח שנה חדש — 1963 — בשפה הערבית. חתיכה ערבית בשמלה אדומה חייכה באושר על רקע כפר ערבי פורח, בעמוד הראשון. סיפור בסבילך, הודיע לי. נסיות ההסתלבות במרחב של העורך הראשי ידועות מאד בציבור. לכן כל הערה מצידו, ידעתי, מיותרת. צילצלתי מיד לבנק לאומי, מפרסם הלוח. שאלתי מי היה העורך הערבי בעמוד הראשון. זוהי גיני לב, ענו, פקידה תל-אביבית.

אחרי שלעתי כמעט את הגלובוס שלי, ערכתי חיפושים בארכיון המערכת. גיני נמצאה מיד. בשום שלב של דימום לא הייתי מצליחה להזהר, בכוחות עצמי, את הערבית הזאת כנערת השבוע (העולם הזה 1299). אתם הייתם כן? וכך הסתבר שהערביה היפה, שניתקה סוף־סוף את כבליה המסורת היא בסך־הכל, פקידה ילידת בולגריה, אשר, לפני שמכרה את חיוכה לבן־השיניים לתעשיית הפורסומות, למדה רפואת שיניים באדינבורג, המשיכה בצהל, ורק לפני זמן קצר ביקש ממנה גאיוס, בן נשיא חוף־השנהב, את ידה. כך הלך לסמיון סיפור אנושי בעל יעוד מרחבי.

★ ★ ★ חוק פרקינסון

מחובתי להצביע על הירידה המוסרית של בגליל התחתון. יושבת לה שם פקידה מר שלתית (1322/1), שבמקום לשתות תה על חשבון משלם המיסים הקטן, לפי חוק פארקינסון הראשון, היא כותבת בזמן עבר דתה מכתבים פרטיים: "אני נזעה בת 23 אביבים בלבד, המעוניינת להכיר גבר בגיל 24-30, למטרות ידידות בלבד. בערב אני עוסקת גם בהוראה".

הסכנות האורבות במיורקוטיה כזאת, לכלל האנושות, ולגליל התחתון בפרט, ידועות לכל.

★ ★ ★ אם רק תגידו

היו סבלנים, בבקשה. אמרנים שהוא נתמד והוא תמיד רצה לכתוב אלי, אבל לא היה לו זמן. והוא נהנה ממוסיקה וסרטים, בוגר תיכון בן 22. אולי אישה, לא חשוב לו מי, העיקר ש־תהיה קצת נחמדה, רוצה לענות לו? לא נכון, הוא לא צבר. הוא דרוזי שהגיע מלבנון לפני תשע שנים ולמד חתישתיים להיות כמובן. (1322/2) משרת במשטרת ישראל בבית־שאן. ואם רק תגידו, בובה, הוא גם יתגיר. כך מבטיח הוא בתום־לב.

★ ★ ★

מאסו לי הגברים שלכם, הגילם, המש־לקות, צבע העיניים, אנקות הבדידות ושאי־פיות העתיד הסטנדרטיות שלכם. זה מה שמטריד אתכם בחיים? אין לכם לאמר שום דבר אחר מלבד זה? המכתבים האחרונים שלכם מתישים אותי. הם לא היו שוים שפירו באה, הייתם עסוקים עם המשטרה, אבל מה בנוגע לשבוע שעבר? זועמת אני מביטה אחורה, כפי מטה — אל שני הסלים המלאים עדי־אפס־מקום, אשר מכילים את הדואר־היומי שלי, המורכב כך: תשעים אחוז חפצנים כרוניים: "רותילה פוטילה, נהנית נורא ממדורך האחרון. אני נורא אהבת (צניות בחיים בדרך כלל. מאשררים מוזרים: הירח למעלה, ואנוכי כאן. האמנם? מדוע? תהום הבדידות ואפסי ארץ! עד מתי? ? ? ?" מסתם טיפשים: "גובהי מטר שישים ואחד למדות שאני נגד המימשל הצבאי". או ממשיצים קטנים: "מי את בכלל? מכשפה קנאית ומכוערת, בודאי. שונאת

ימים. אני שולח אותו אליך מתוך אמונה שכאורה ישראלי אחראי עליך לדעת, שיש איזה אידיוט השולח מכתבים תחת השם שלך".

אבל זוהי כבר עבודה, ואני עצלנית. ובפרט, שהמכתבים המחרפים אותי ביותר נשלחים אלי עלידי כל מיני מוגילב, המפחדים לחתום.

אתם תנו לי מכתבים טובים, ואהיה טובה אליכם.

★ ★ ★ עם חולצה בחוץ

שתיים. אבל הרבה יותר נחמדות מהיתר. הן (1322/3) מצויידות במה שאני אוהבת — ביקורת עצמית. הן יודעות את מקומן. חבל שאני לא חתיך.

כמו העשר של אתמול, התריסר של היום, והאלפים בנוסח זה שכבר פירסמת ותמשיכי לפרסם עם אנהה של שעמום עמוק ומנוטוני. ליבינו לך.

טוב. את יודעת, זה הסיפור על הלב הבודד והסתיו הקודר. והקינאה בשניים מפני שהם שניים. והצביטה שהמחט צובטת ב־עברה בחריץ התקליט האהוב, לאו דוקא התריקה. ומה עוד, שלמרבות הצרה — שלך ושלנו אם ליכפתלך — שכל זה מתרחש בגיל 18 היפה והטוב ובמדים אפורים כמכתב. שעמום עמוק כשנתיים — ברוך השם, במקרה לא פקידות — אבל זה בטחוני וסודי. או נא לדלג.

"כרגיל נחמדות. מי לא? עינטיליגנטיות. והנה לך ההזדמנות לתקן את שגיאות ה־הכתיב שלנו. יודעות אפילו לאמר — סופיטיקייט — להרכיב משקפיים שמש עם חולצה בחוץ. כשזה דחוף מאד, הרושם. "ושוורשות. כאילו שאת לא יודעת מה. אולי תצייני שוב במכתב שקראת לפנינו? נכון, בדיוק. יד ימין הכותבת — אפשרי גם איטר. הופעה משכנעת. נשמע נורא אלביסי, לא? כמוכן, גלגלים. אבל יצורים עם מעלות אחרות יתקבלו גם בלעדיה. רמה כמוכן... רצוי... אבל איך ידעת רותי? נכון, אוניברסיטה פלוס הומור פלוס שכל. בקיצור, למה לא תעתיקי את המכתב ש־כתבו החיילות מלפני שבוע, ורק במקום את מספרן שימי את מספרינו אנו בראש המכתב?"

נשמע בחרה: "כשהייתי קטנה, ביקשה אמי מרופא שירכיב לי אבעבועות במקום שלא רואים. כמה שהיא טעתה!"

★ ★ ★ ארבע בריבוע

ומישהו שמרוב חרזים סכה למסור את כותבתו המודייקת, כותב מאנגליה: מארץ הערפל והקור, / לארץ החמה

צחקו מכם אייפעס. אלה תעריץ אתכם הרבה יותר אם תהיו יפים ותשתקו.

והאור. / ברצוני להתכתב עם נערה, / גם נחמדה וקצת נעימה. / שגילה נע בין 4.50 בריבוע ל-4.75 בריבוע. / ומהלך חייה אינו פרוץ. / מתעניינת בכל החיפולם, / מתחילתם ועד סופם.

"כדי להבטיח את קיומי, / קצת פרטים על עצמי. / הנני סטודנט הלומד רפואה, / המקדיש חיים לעת צרה. / גובהי מטר ושמונים, / גילי עשרים וארבע אביבים. / אוהב: ריקודים מטייטס עד טנגו, / מוסיקה ג'ז עד בוגנו. / כל ענין השייך למשחק, / סרטים, הצגות למחנק. / ספורט, צילום, טיולים, / גם במכוניות וגם באופנועים.

"אל תחשבי שהנני נפש פויטית, / רק משתדל לכתוב קצת עברית. / הריני מש־איר לך את הבאות / שלום ולהראות." לחשוב שחיי אדם יהיו תלויים אייפעס במספר (1322/4)

★ ★ ★ מי שמאזין לקול קהיר, יכול היה לשמוע ביום ראשון את הבדיחה הבאה: ילדה בוכה: כל פעם שאני שותה כפית שמן־ריק, אמא מכניסה גרוש לקופה שלי. כשהקופה מתמלאת, היא לוקחת את הסכף וקונה לי בקבוק חדש של שמן קיק.

★ ★ ★ סתם מנוול!

הוא משמיץ את עצמו שחבריו משימיצים אותו שהוא סתם מנוול. לי לא נותר יותר מה לעשות כאן, אולי רק להעיר ש־(1322/5) הוא בכל־זאת סתם חביב.

"התכונות שידיוותי הנעלות שמחות למינות בי, בין היתר: אנוכי חסרת־התחשבות, בלתי־מעשי, ציוני, ציני. כל זה בגשימה אחת.

"ידידי היקרים, אני שמח לציין, מוצאים לחובה נעימה לעצמם להוסיף: טיפוס אנטי־חברתי, חולמני, אמביציוני, חסר־כח־אמביציה, יות, יחס מזולזל לנכס־יצאן־קודש ואדיבות מזויזעה כלפיהם, ועוד.

"אני מצייני אעזור להם להשלים את ה־תמונה: בכל התכונות המעודדות הללו מצטיין טיפוס במהצית שנות העשרים שלו — זה אני — שאיננו מרבה משום מה לטפס לגובה, אלא ניהן, לעומת זאת, בסיו כויים לא מבוטלים לקרחת וכרס. עצלן ללא תקנה — אני ממשיך לצטט את ידידי התלביבים — שבאם לא תמצא מתנדבת לה־ניף מפעם לפעם את גולגלתו מאיזה ספר שיגעוני, הוא עלול למות שלא בעיתו מחמת רעב. זהו, כמוכן, דבר לכשעצמו, שאינו מעלה ואינו מוריד, שמחים התברים המסור־רים לציין.

"זה שמכר, רותי חמודה, הובטח לי חגיגת שאני יורש גהינום על בטוח. ואני יודע, רותי, שאת עצמך מצדיקה את הדין. "ובכל זאת, אני מעיז, והרי לך פנייה אל מצפונך הענוג. נא להעביר הלאה: "העלמות החסודות, קדימה!! ובבקשה, בלי כל הציבאטים על אמנות ושקספיר ובטהובן "שיטחי התעניינות", וכל הבלא־בלאבלא הזה. חי אפלאטון אם לא נגלה בכוחות עצמנו שיטחיה־תעניינות חדשים! ובאשר לשקספיר ובטהובן וכל היתר — אותם נישמור להזדמנות אחרת. מן הסתם עוד נזדקק להם פעם."

★ ★ ★ הומור של רופאי העתיד

פעם בשנה עורכת הפאקולטה לרפואה בירושלים — גושף. שבוע לפני כן נוקטות תלמידות בית־הספר לאחיות בתכסיס שאינן מכויב לעולם: הן עורכות נשף זוטא משל־הן, אליו הן מזמינות את הרפואנים, כדי שהם יזמינו אותן לנשף הגדול, למאורע השנה של הפאקולטה. גם בשבוע שעבר נמשכה המסורת בתלם. וכמו תמיד, הייתה זו השנה הרביעית שנטלה את היוזמה בידיה. המעלה הגדול ביותר, לדעתה, הוא העלון השנתי — רפואת־חצות, שחולק בי פתח הבניין. לא היה לי איכפת לשחק לכם את כל החצורה, אילו היה לרופאי העתיד תחביב נוסף על ניבול־הפה הלגיטימיים והמצחיקים, אולי בעת ביתור גחיה.

קטעים בהוצאות

- פרופסור ישעיהו לייבוויץ (כימייה ביולוגית): "אם מטפלים בנולת, היא מת־רפאת תוך שלושה ימים. אם לא מטפלים — תוך 72 שעות."
- פרופסור גרוטוביץ (בקטריולוגיה): "העגבת היא מחלה נוראה, שאכלה כל חלקה טובה באדם. (צחקו במחלקה) רבותי, אינני סבור שאנו מתכוננים לאותו הדבר."
- ד"ר רוזינסקי (מיקרו־ביולוגיה קלינית): "האוכל בהדסה קבוע, כמו הכוכבים." שוב פרופסור לייבוויץ: "נקודת־ההתכה של שומן גופם — זהו ההבדל היחידי בין חזירים הולכים על־שתיים ועל־ארבע."
- סטודנט: "מזמוטים — לימוד אנא־טומיה בשיטת־ברילל."